

העוברים: (תניא) [תנן] במשנה להלן (ד, כז) רבי (אליעזר) [אלעזר] 56
 אומר, בהמות הפסולות למזבח, שהן בלאים, וטרפה, ויוצא דופן, 57
 טומטום, ואנדרונינום, לא קדושים ולא מקדשים. ואמר שמואל 58
 בביאור דברי המשנה, כל אלו לא קדושים בתמורה, שאם הם חולין 59
 והמירו עליהם בהמת קרבן אינם נתפסים בתמורה. וכן לא מקדשים 60
 כל אלו [לעשות] תמורה, שאם הם קדשי מזבח והמירו בהם על 61
 בהמת חולין אין בהמה זו נתפסת בתמורה. 62
 ותניא, אמר רבי (מאיר) ושאל על הדין האמור, הלא מאחר שכל 63
 פסולי מזבח אלו אינן קדושים בקדושת הגוף, היאך יתכן שיהיו 64
 מקדשים בהמת חולין בתמורה, ולמה הוצרכה המשנה למעטם. 65
 והשיב: אי אתה מוציא בטריפה שצריך למעטה מדין תמורה אלא 66
 במקדש פהמה ואחר כך נטרפה, שאפילו שעכשיו אינה ראויה 67
 להקרבה, מכל מקום קדושת הגוף שחלה בה בשעת הקדשה אינה 68
 נפקעת לגמרי, משום שקדם הקדשה לפסולה, ועל כן היה מקום 69
 לומר שיוכלו להמיר בה וצריכה המשנה למעטה מתמורה. וכן מה 70
 שצריך למעט יוצא דופן מתמורה הוא באופן שמקדש וְלָד בעורו 71
 במעי אמו, ואחר כך יצא [הָרֶדֶד] דִּפְקָן, שאפילו שכבר חלה בו 72
 קדושת הגוף קודם לידתו, מכל מקום לאחר שיצא ונפסל מהקרבה 73
 אין ממירים בו.
 מוכיחה הגמרא: אֵלְמָא –(מוכח) שקדש וְלָד במעי אמו בקדושת 75
 הגוף, ולא כדברי בר פדא. שכן משמע שדווקא משום שיצא דרך 76
 דופן אינו קדוש לגמרי לעשות תמורה, אבל אם נולד כדרכו הרי הוא 77
 קדוש לגמרי מכח הקדשתו במעי אמו, ואף עושה תמורה. 78
 הגמרא מפרשת את דברי בר פדא באופן אחר: אֵמְרִי, במקדש עובר 79
 תם פמעי בהמת חולין תמימה אפילו בר פדא נמי מוּדֵי דְקַדִּישׁ, 80
 ולא נחלקו אלא במקדש עובר תם פמעי בעלת מום. בר פדא 81
 סבר, מניין דאימיה לא מקדשא – שאמו אינה יכולה להתקדש 82
 בקדושת הגוף מחמת מומה, הוא נמי לא קדיש, שכן כל זמן שהוא 83
 במעיה הרי הוא כאבר מאבריה, והרי הוא נחשב כמותה לבעל מום 84
 שאין חלה עליו קדושת הגוף. ורבי יוחנן סבר, הני – האם ועוברת, 85
 כשתי בהמות ניהו ואינו נחשב כאחד מאבריה, לפיכך רק אימיה 86
 היא דלא מקדשא, אבל הוא קדוש בקדושה זו. 87
 הגמרא מביאה שמועה זו בלשון אחרת: לישנא אחרניא, שנינו 88
 בברייתא, מה שאמרה המשנה שטריפה אינה עושה תמורה הוא 89
 באופן שנטרפה לאחר שהוקדשה, וביוצא דופן מדובר שהקדישוהו 90
 בעודו עובר, כמבואר לעיל. אבל בבלאים וטומטום ואנדרונינום 91
 לעולם לא יתכן שיארעו פסולים אלו לאחר שהוקדשו הם בעצמם 92
 שהרי הם חלים משעת לידתם, ואי אתה מוציא שיתקדשו בקדושת 93
 הגוף אלא בולדי קדשים שהקדיש את אמם והתקדשו הם מכוחה. 94
 והברייתא סוברת כרבי יהודה שהיה אומר (להלן ב, כ), שגם הולד 95
 שקדש מכח אמו עושה תמורה. ועל כל הוצרכה להשמיענו 96
 שולדות אלו שנפסלו למזבח לאחר שנולדו אינם עושים תמורה. 97
 מוכיחה הגמרא מתחילת דברי הברייתא: הלין הוא דלא קדשי 98
 גופיהו – דווקא עוברים יוצאי דופן אינם קדושים לגמרי לעשות 99
 תמורה, אבל עוברין אחרים שהוקדשו במעי אמם בפני עצמם ואחר 100
 כך נולדו כדרכם קדושים לגמרי ואף עושים תמורה, ולא כדברי בר 101
 פדא. מתרצת הגמרא: אמר אביי, עובר תם פמעי בהמה תמימה 102
 לדברי הכל קדש גופיה, אלא בי פליגי במקדש תם פמעי בעלת 103
 מום. דבר פדא סבר, כיון דאימיה נמי לא קדיש גופה, איהו נמי 104
 לא קדיש אלא לדמי –(לדמים), ורבי יוחנן סבר, עובר לא ירד 105
 אמו הוא, ועל כן אף על גב דאימיה לא קדשה לגופה אלא רק 106
 לדמיה, הולד מיהא קדיש לגופיה. 107
 הגמרא חותרת לדון בדברי משנתנו: אמר רבי יוסי, והלא פמוקדשין 108
 האומר ר'גלה של זו עולה, כולה עולה בו. 109

השיבו רבי זירא: הני קאמר, מקדשים איברין לבדם, ומתוך כך 1
 פשטה קדושה בבהמה כולה, ולפיכך מיידין בהמות חולין שלימות 2
 בהן, שהרי בהמת הקרבן קדושה כולה מכח הקדש האבר, והרי זו 3
 תמורה של בהמה בבהמה. אבל לא ממירין [אכרים] של חולין בהן 4
 – בהמות שלימות שהוקדש אבר אחד מהן או שהוקדשו כולן. 5
 ועוברים שקדשו במעי אמן, אין ממירין בהן על בהמות חולין כל 6
 זמן שהם נמצאים במעי אמם. 7
 שוב הקשה לו רבי ירמיה: וכי רק בולדי קדשים שעדיין הם פמעי 8
 אמן הוא דלא עברין –(עושים) בהם תמורה, הא אכראי עברי – 9
 אבל לאחר שנולדו יוצאו לחוץ עושים בהם תמורה, והא תנן 10
 במשנה להלן (ב, כ) שאין הולדות של הקדשים עושים תמורה אפילו 11
 לאחר שנולדו. אם כן בהכרח שמדברת המשנה בעוברים של חולין 12
 שהקדישום במעי אמם, ולא כדברי בר פדא שאין קדושה חלה 13
 עליהם. השיבו רבי זירא: הא משנה מני, בשיטת רבי יהודה היא, 14
 הסובר להלן (שם) שולד עושה תמורה. 15
 ושוב הקשה לו רבי ירמיה: אי בשיטת רבי יהודה היא, איך יתכן 16
 שעל ידי הקדש האברים מתקדשת הבהמה כולה וממירים בה, הרי 17
 לשיטתו יקשה אברין מי קדשי – וכי הקדש האבר מקדש את 18
 הבהמה כולה. הא לרבי יהודה לית ליה שהאומר ר'גלה של זו 19
 עולה' פשטה בבהמה בולה קדושת עולה, כמבואר בברייתא להלן 20
 (א, ע). אמר ליה רבי זירא, קא במאי עסקינן, במקדש דבר 21
 מהבהמה העושה אותה טרפה אם יתיר ממנה, ומודה רבי יהודה 22
 באבר זה שאם הקדישוהו בהקדש סתם מתפשט ממנו הקדושה 23
 לבהמה כולה, כמבואר להלן (א, ע). 24
 הגמרא תולה את מחלוקת בר פדא ורבי יוחנן במחלוקת הברייתות 25
 שלפנינו: לימא כתנאי, שכן מצאנו בדין השוחט את החטאת ומצא 26
 בה עובר מן ארבעה חדשים הו, דקתני בהדא ברייתא שדין עובר 27
 זה הוא כדין החטאת עצמה לכל דבר, ואינה נאכלת אלא לזכרי 28
 בהונה בלבד, וכן אינה נאכלת אלא לפני מן הקלעים – ממחיצות 29
 העורה, וכן אינה נאכלת אלא ליום אחד. ותניא בארד ברייתא, 30
 שהעובר הוא כחולין לכל דבר, ונאכלת לכל אדם, ונאכלין בכל 31
 מקום, (ואינו נאכלין בעורה) [ונאכלת לעולם] בלי הגבלת זמן. 32
 וסברה הגמרא עתה שמדובר במי שהקדיש חטאת מעוברת, והיה 33
 בכונתו להקדיש גם את העובר שבמעיה, ושאלה: מאי לאו תנאי 34
 היא – האם מחלוקת תנאים זו אינה כמחלוקת האמוראים לעיל, 35
 דמר סבר שקדושה חלה על עוברין, ועל כן גם העובר קדוש 36
 בקדושת חטאת ונאכל כמותה, ומר סבר שאין קדושה חלה על 37
 עוברין, ועל כן העובר שבמעי החטאת הוא חולין גמור. דוחה 38
 הגמרא: לא בכך נחלקו, אלא במקדש חטאת ואחר כך נתעברה, 39
 והני תנאי בהא קא מיפלגי, דמר (תנא הברייתא השניה) סבר 40
 שולדות קדשים רק פתויתין (בלידתם) הן קדושים, ועל כן העובר 41
 שבמעיה הוא חיתת בו 'היה' הוא חולין גמור, ומר (תנא הברייתא 42
 הראשונה) סבר שולדי קדשים כבר פמעי אמן הן קדושים, ועל כן 43
 העובר קדוש בקדושת חטאת ונאכל כמותה. 44
 עוד דוחה הגמרא: ואיכעית אימא, לעולם הו תנא הוא ששנה את 45
 שתי הברייתות, ואין כאן מחלוקת, אלא שתיהן סוברות כרבי יוחנן 46
 שקדושה חלה על העוברים בפני עצמם, וכן סוברות שתיהן שולדות 47
 קדשים שהתקדשו מכח אמם אינן קדושים אלא משעת לידתם. אלא 48
 דקא מהלין מתנייתא – אחת מברייתות אלו (הברייתא השניה) 49
 שניה במקדש פהמה ואחר כך נתעברה, שלא הוקדש העובר 50
 בפני עצמו וגם לא היתה בו לידה, ועל כן הוא חולין. ותנא מנהו – 51
 ואחת מהן (הברייתא הראשונה) שניה באופן שקדושה מעוברת, 52
 שמכיון שהוא קדוש מכח עצמו ולא מכח אמו, הרי הוא קדוש מיד 53
 בשעה שהקדישוהו אף מבלי שילד. 54
 הגמרא מקשה מברייתא על שיטת בר פדא שאין קדושה חלה על 55

הגמרא מקשה על דברי אמוראים אלו מברייתא: **מיתבי**, הלא שנינו
 בברייתא, **אמר רבי, נראין דברי רבי יהודה** במקדש **דבר שאין**
הנשמה תלויה בו, שלא פשטה קדושה בכל הבהמה, ונראים **דברי**
רבי יוסי במקדש **דבר שהנשמה תלויה בו** שפשטה קדושה בכלה.
לאו מכלל דפליג עליה דרבי יהודה – וכי לא מוכח ממה שאמר
 רבי שראים דברי רבי יוסי בדבר שהנשמה תלויה בו שרבי יהודה
 חולק גם בדבר זה. **בשלא** מוכח מה שאמר רבי **נראין דברי רבי**
יהודה בדבר שאין הנשמה תלויה בו, (מכלל דפליג) **דהא פליג**
עליה (ד) רבי יוסי גם בדבר זה. **אלא** מה שאמר **נראין דברי רבי**
יוסי בדבר שהנשמה תלויה בו, (**לאו**) **מכלל דפליג עליה (ד) רבי**
יהודה – מוכח מזה שנחלקו גם בדבר שהנשמה תלויה בו. **ותיובתא**
דכתיבה – ואם כן קשה על כל האמוראים שהובאו לעיל, שהרי
 לדעת כולם מודה רבי יהודה במקדש אבר שהיא מתה על ידי
 חסרונו שפשטה קדושה בכלה.
 מתרצת הגמרא: **לא** כן היא משמעות דברי רבי, אלא **תפרי**
מיחפרא והכי קתני – יש לפרש את דבריו כאילו הם חסרים, וכך יש
 לשנותם, **נראין דברי רבי יוסי** **דברי יהודה** **דבר שהנשמה תלויה**
בו שפשטה קדושה בכלה, **שאף רבי יהודה לא נתלק עליו אלא**
בדבר שאין הנשמה תלויה בו, **אבל בדבר שהנשמה תלויה בו**,
מודי ליה.
 הגמרא מביאה ספק בדין 'פשטה קדושה בכלה': **פעי רבא**, המקדש
 אבר אחד **בעוף מהו** דינו לשיטת רבי יוסי בברייתא. האם מה שאמר
 במקדש אבר שפשטה קדושה בכלה הוא דווקא בבהמה, משום
 שמקורו הוא ממה שנאמר 'יהיה קודש' לרבות את כולה, ו'**בהמה**'
אמר רחמנא – והרי נאמר בתחילת כתוב זה 'ואם בהמה, והא עוף
לאו בהמה היא, ולא התחדש בו דין 'פשטה קדושה בכלה'. או
דלמא, לאו דווקא בבהמה נאמר חידוש זה, שהרי 'קרנן אמר
רחמנא – נאמר בכתוב זה 'אשר יקריבו ממנה קרנן, והא עוף נמי
קרנן הוא. מסיקה הגמרא: **תיקו** – תעמוד שאלה זו בספק, שלא
 נפשטה.
 הגמרא מביאה ספק נוסף בדין 'פשטה קדושה בכלה': **פעי רבא**,
 לדברי רבי יוסי הסובר במקדש אבר שפשטה קדושה בבהמה כולה,
 אם **הקדיש אבר** אחד **לדמיו** כדי למוכרו ולהביא מדמיו קרבן
 למזבח, **מהו דתיחות ליה קדושת הגוף** – מה דינו לענין שתפשט
 קדושת הגוף בכל הבהמה. **מי** (–האם) **אמר רבי יוסי** גם באופן זה,
דין דנתתא (–שירודת) ליה לאבר זה קדושת דמים **נתתא** ליה
נמי קדושת הגוף, ומדאקדישיה לחד אבר אקדישיה לכולה – ומתוך
 שהתקדש אבר אחד מתקדשת הבהמה כולה. או **דלמא**, רק חד **מגו**
אמר רבי יוסי, אבל **תרי מגו לא אמר**.
 הגמרא סברה עתה, שלפי הצד השני של ספק רבא, אין אומרים כלל
 'מיגו דנתתא קדושת דמים נתתא נמי קדושת הגוף'. ולפי זה הקשחה:
תפשוט ליה מדיריה – הלא יש לפשוט ספק זה מדברי רבא עצמו
 במקום אחר. **דהאמר רבא**, **הקדיש זכר לדמיו** – להביא מדמיו
 עולה, אפילו שלא הקדישו אלא בקדושת דמים בלבד הרי הוא
קדוש קדושת הגוף וקרב בעצמו לעולה. שכן הלכה בידינו,
 שהמקדש בהמה בקדושת דמים למזבח, אם היא ראויה למזבח אינו
 יכול למוכרה ולהביא אחרת בדמיה, אלא היא עצמה מתקדשת
 בקדושת הגוף וקריבה למזבח, שכן מתוך שירודת עליה קדושת דמים
 חלה עליה גם קדושת הגוף.
 מתרצת הגמרא: **התם דאקדישיה לכוליה** זכר בקדושת דמים, ודי
 במיגו אחד כדי שתחול עליו קדושת הגוף, אבל **הכא** הסתפק רבא
 באופן **דאקדישיה** (–שהקדיש) **חד אבר**, וכדי שיתקדש כולו
 בקדושת הגוף צריך לומר שני 'מיגו', ויתכן שאבר אומרים שני 'מיגו'.
 שואלת הגמרא: **מאי** היא הכרעת ספק זה. ומשיבה: **תיקו** – תעמוד
 שאלה זו בספק, שלא נפשטה.
 הגמרא מביאה ספק בדין מקדש אבר: **פעי מיניה מרבא**, לשיטת
 רבי יהודה הסובר שאין מתפשטת קדושה בכל הבהמה מכא אבר
 אחד, אם **הקדיש חד אבר מהו** שתיאסר בהמה זו **בגזירה**, כדין שאר

תנו **קרנן**, **יכול האומר יגלה של בהמה זו תהיה עולה** **תהא בולה**
עולה, **תלמוד לומר** (ויקרא כו ט), **ואם בהמה אשר יקריבו ממנה קרנן**
לה, **בל אשר יתן ממנו לה יהיה קדוש**, ומשמע שדווקא החלק
 שהוקדש ממנו יהיה לה, ולא יהיה פולו לה. יכול אף הרגל לא
 תתקדש אלא בקדושת דמים בלבד ותתחלל על מעות ותצא לחולין,
תלמוד לומר יהיה קדוש, שאותו חלק מהבהמה שהקדישוהו
 מתקדש בקדושת הגוף ואין לו פדיון. **הא ביצה**, **תמכר** לאדם אחר
לצרכי עולות, ויקדישנה הלוקח לעולה ויקריבנה לחובתו, ודמיה
 חולין חוץ מדמי אבר שבה, שכן המוכר הקדיש רק את רגלה,
 והרגל אינה בכלל המכירה, ואין על הלוקח לשלם כלל את דמיה.
דברי רבי מאיר ורבי יהודה. אבל (ו) **רבי יוסי ורבי שמעון אומרים**,
מנין לאומר יגלה של בהמה זו עולה **שבולה** מתקדשת לעולה
 וקריבה על גבי המזבח, **שנאמר בל אשר יתן ממנו לה**, 'וממנו'
 היינו שהקדיש רק מקצת מהבהמה, ו**בשהוא אומר** בהמשך הכתוב
יהיה קדוש בא לרבות את בולה, שמתפשט ההקדש בבהמה כולה.
 הגמרא דנה בדברי הברייתא האמורה: **אמר מר**, האומר יגלה של
 זו עולה מתקדשת הרגל בלבד, ושאר הבהמה **תמכר לצרכי עולות**.
 מקשה הגמרא: הלא הלוקח אינו קונה את רגלה שכבר הוקדשה
 לעולה ואי אפשר להמוכרה, ואם כן **הא קמיתני** (–מביא) הלוקח
 למזבח **בהמה מחוסרת אבר**, ואין הוא יוצא בה ידי חובתו. מתרצת
 הגמרא: **אמר רבא**, הברייתא מדברת באופן שאומר הלוקח 'הרי
עלי עולה בתייה, כלומר בהמה עם האברים שחיותה תלויה בהם,
 ולא התחייב להביאה עם כל שאר אבריה, ועל כן הוא יוצא בבהמה
 זו אף ללא רגלה.
 הגמרא מביאה מחלוקת אמוראים בדין פשטה קדושה בכלה: **אמר**
רב הסדא, מודה רבי יהודה במקדש **דבר** בבהמה שחסרונו **עושה**
אותה טרפה, וכגון שהקדיש את רגלה מן הארכובה (–הברך)
 ולמעלה, שאם נחתכה הרגל ממקום זה נעשית הבהמה טרפה,
 שמאחר שחיות הבהמה תלויה בכך מתקדשת הבהמה כולה על ידי
 הקדש אבר זה. ולא נחלק על רבי יוסי אלא במקדש בה אבר שאינו
 עושה אותה טריפה.
רבא אמר, אין רבי יהודה מודה שפשטה קדושה בכלה אלא
במקדש דבר בבהמה שחסרונו **עושה אותה נבילה** וגורם לה
 להיחשב כמתה ולטמא בטומאת נבילה. אבל באבר שאין חסרונו
 עושה אותה נבילה אלא טריפה בלבד, סובר רבי יהודה שאין
 מתפשטת קדושה בכלה.
רב ששת אמר, מודה רבי יהודה דווקא במקדש **דבר** שאם יחסר
 מהבהמה **היא מתה** מיד. ובסומך יבואר החילוק שבין רבא לרב
 ששת.
 שואלת הגמרא: **מאי איכא בין רב הסדא לרבא**. משיבה הגמרא:
איכא ביניהו האם **טרפה** תיה יותר משנים עשר חודש או לא. **רב**
הסדא סבר לה **במאן דאמר טרפה אינה תיה**, ועל כן כל אבר
 שעושה אותה טרפה נחשב כאבר שהחיות תלויה בו, ואם הקדישו
 מתפשטת קדושה בכל הבהמה. ואילו **רבא סבר** לה **במאן דאמר**
טרפה תיה יותר משנים עשר חודש, ועל כן לדעת רבי יהודה אין
 מתפשטת הקדושה בכל הבהמה על ידי אבר זה.
 שואלת הגמרא: **ומאי איכא בין רבא לרב ששת**. משיבה הגמרא:
איכא ביניהו מה דאמר **רבי אלעזר**. **דאמר רבי אלעזר**, אם נבילה
 ירף הבהמה וקלל שללה, הרי היא נבילה, כלומר, אם ניטלה הירך
 כולה עם הבשר החיצוני עד שנראה החלל בגוף הבהמה גם כשהיא
 רובצת, הרי היא חשובה כמתה ומטמאת כנבילה, גם אם היא עדיין
 מפרכסת. **רבא סבר** לה **רבי אלעזר**, ועל כן סבר שגם אם הקדיש
 את הירך כולה מודה רבי יהודה שפשטה קדושה בכלה, שהרי
 בחסרונו נעשית הבהמה נבילה, והרי היא כאבר שהנשמה תלויה בו.
 ואילו **רב ששת לא סבר** לה **רבי אלעזר**, ומאחר שלשיתו נטולת
 ירך אינה נבילה, על כן אמר שדווקא באבר כגון לב או ושת
 שבחסרונו מתה הבהמה מיד בלא שתפרס מודה רבי יהודה, ולא
 במקדש את ירך הבהמה.

המשך ביאור למס' תמורה ליום ראשון עמ' ב

24 בהמה זו יהיה קדוש לעוללה' מותרת הבהמה בגיזה, ואולם אסורה
25 היא בעבודה, מפני פחוש עופר שבה על ידי העבודה. ומכאן יש
26 להוכיח שכמו כן יש לאסור עבודה בהמה שיעורה קדוש, משום
27 שעל ידי כן מוכחש עורה.
28 אביי דוחה את ראיית רבא: אמר ליה אביי, בי קתני שהיא אסורה
29 בעבודה מחמת העובר הוא איסור מדרבנן, משום שהעבודה
30 מכחישה את העובר ונמצא ההקדש מפסיד, ואילו אני הסתפקתי
31 האם מחמת קדושת העור אסורה הבהמה בעבודה מן התורה ולוקים
32 עליה. דחה רבא את דבריו: אי הוי – אם כדבריך שהאיסור אינו
33 אלא מדרבנן, אפילו בגיזה נמי תיתסר (–תיאסר) מדרבנן.
34 אמר ליה אביי, לעולם אין האיסור אלא מדרבנן, ורק עבודה
35 דמיבחישה (–שמכחישה) את העובר גזרי בה רבנן ואסרוה, אבל
36 גיזה שאינה מכחישה את העובר לא גזרי בה רבנן.
37 הגמרא מביאה ספק בבהמת קרבן שעוברת חולין: בעא מיניה
38 (–שאל ממנו) אפיי מרב יוסף, בהמה שהיא שלמים וולדה
39 (–עוברת) חולין, כגון שהקדיש בהמה מעוברת חוץ מעוברת,
40 ושקמה בפנים העזרה, מהו דינו.
41 וכן אם הקדישה ריקנית ואחר כך התעברה, למאן דאמר וילדי
42 קדשים בתהיינן (–בלידתם) הן קדושים, אבל כל זמן שהם במעי
43 אמם לא חלה עליהם קדושת קרבן, אם שחט את האם בפנים העזרה
44 מהו דינו. מי הוי (–האם העובר) הוא בחולין שנשחט בעזרה מאחר
45 שהוא נותר בשחיטת אמו, והשוחט את האם מתחייב משום איסור
46 שחיטת חולין בעזרה, או לא מתחייב משום איסור זה.

1 קדשי מזבח שאסורים בגיזה, ככתוב (דברים טו ט) 'ולא תגזו בכור צאנך'.
2 האם נאסרת הבהמה כולה בגיזה מחמת האבר הקדוש שבה, או
3 שלא אסרה התורה בגיזה אלא בהמה שכולה קדושה, ולא כשרק
4 מקצתה קדושה.
5 מוכיחה הגמרא: תפשוט לך ספק זה מהא דתניא, ממה שנאמר 'לא
6 תגזו בכור צאנך' למדנו, שדווקא בכור שכולו שלך אין אתה גוזו,
7 אבל אתה גוזו בבכור שחלקו שלך וחלקו של אחרים נכרים שאינו
8 קדוש בבכורה. ואם כן אף אין לאסור את הבהמה כולה בגיזה מחמת
9 קדושת אבר אחד שבה, שכן היא כשותפות של חולין והקדש. דוחה
10 הגמרא: התיב בבכור של ישראל ונכרי לא נחתא ליה (–לא חלה
11 עליו) קדושה כלל, שכן שותפות נכרי פוטרת לגמרי מבכורה, אבל
12 התיב במקדיש אבר נחתא ליה קדושה על אבר זה, ועל כן יתכן
13 שמחמתו נאסרת הבהמה כולה בגיזה.
14 הגמרא דוחה את ההוכחה האמורה בלשון אחרת: לישנא אחרתא,
15 התיב בבכור אין פידו להקדישו, שהרי יש לנכרי חלק בו, אבל התיב
16 במקדיש אבר פידו להקדישו את הבהמה כולה, ועל כן יתכן
17 שנאסרת כולה בגיזה.
18 הגמרא מביאה ספק באיסור עבודה בקדשים: בעא מיניה אפיי
19 מרבא, אם הקדיש את עזרה של הבהמה בלבד למזבח, מהו דינה
20 בעבודה, האם משום קדושת העור היא נאסרת בעבודה כדין כל
21 קדשי מזבח שנאמר בהם (דברים טו ט) 'לא תעבד בכור שורך', או מאחר
22 שאין גופה קדוש אינה נאסרת בעבודה.
23 פשט רבא לאביי: תא שמע, האומר מה (–העובר) שפמעיה של